

Emeljétek fel a li szemcikeket, és lássátok meg a tartományokat:

mert megértek az aralásra. János 4, 35.

Vallásos folyóirat.

Megjelenik minden hó elsején.

III. évfolyam.

Budapest, 1906. november 1-jén.

9. szám.

Az ember természete és sorsa.

V.

Az ember teremtése.

Clark azt mondja tovább:

Azon nézet, hogy az anyag magából képes erőt kifejteni, nem fogadható el a legerősebb bizonyítékok nélkül. Mit is lehet találni az agyvelőben vagy az idegrendszerben, vagy azok összeállításában, amely gondolkodást és érzést előidézhetne? Az agyvelőt vegytanilag elemezvén azt találták, hogy annak három negyed része vízből áll. Tényleg, a víz vegyítve egy kis fehérnyével, egy kis zsírral, osmazommal, phosphorsavakkal és sulphurral képezi az agyvelő anyagi tartalmát. A legfontosabb azonban a víz túlsúlyban van. Sőt mondják a *pitheal mirigyet* — azon szervet az agyvelő belsejében, mely Descartes azt állította, hogy a lélek lakhelye — már azt is alkatrészre bontották. Azt találták, hogy a létartalma mész, ammoniak és magnésia. Hogyha tehát nagyjában az agyvelő a lelket képezi, akkor a lélek csupán egy különböző ásványokból álló alkotás; vagyis, hogyha a *pitheal mirigy* a lelket képezi, akkor a lélek főalkateleme:

mész-sav. (Man all immortal, p. 57, 58, 78.)

Nem is esoda, hogy a modern theologia vagy akár a régi mythologia vagy az Édenben tolakodó hazugság atyja által feltalált lélek vagy szellem mit voltát nem lehet megmagyarázni. Hasztalanul keresik azt az anyagban. Azt állítják, hogy bizonyos dolgok csak ilyen lélek vagy halhatatlan szellem közreműködése által történhetnek; s így magukra veszik azon kétséges és áldatlan feladatot, hogy egy ilyen *ki gondolt* szellemnek vagy léleknek az emberben való létét és vele való összeköttetését fejteggessék. Azon egyszerű tényt pedig, hogy az anyagok bizonyos összeállítása és szervezése által jön létre minden élet és mozgás — nem veszik figyelembe. Ezen tény kellő mérlegelésével pedig minden nehézséget és értelmetlenséget eltávolít. És különben, ezen kérdések okoskodása szerint, hol volt a helye Isten közreműködésének az emberi lényben? Bevallják, hogy nem tudják, hogy az anyag micsoda. vajjon ismernek-e már valamennyi anyagot, amely fölött Isten rendelkezik? Tudják-e, hogy hányféle módon képes a Mindenható az anyagok különböző neveit összeállítani? Képesek-e megmondani az ilyen összeállítások követ-

Minden hiábavaló.

kezményeit? Vajjon valóban olyan érték-
telen és alacsony-e az anyag, mint a
milyennek ők feltüntetik? Isten jónak
látta a világot anyagból alkotni és a
mi földgömbünk születésénél a fényes
csillagok dicsérik őtet és Istennek
minden fiait örvendeznének. A ke-
resztyén boldog reménysége is anyagi
valóság: egy várost várunk, amelynek
mestere és teremtője Isten — egy
várost, amelynek utcái aranyból és a
kapui drágakövekből valók.

S. T. után.

H. J. F.

Az ige elolvasásának hatása.

Egy haldokló atya Angliában ügyá-
hoz hívatta hitetlen fiát, hogy még
egyszer beszéljen vele.

Kedves fiam, szólt hozzá gyenge
hangon, te jól tudod, hogy hitetlen
életmódot már sok bánatot okozott
nekem! Nem is tudom, mikép intselek
téged most még egyszer utoljára? Mégis
egyre kérlek mielőtt meghalok, ígérd
meg nekem, hogy mintán engem innen
ebből a szobából kivittek, elfősz ide
rendesen minden nap egyszer a bibliát
olvasni — és pedig egy évig — 365
napig. Ez utolsó óhajításom. Azután
tehetsz, amit akarsz.

A fiú az atya reszkető kezeit szo-
rítva ígérte, hogy meg fogja tenni. A
temetés után való napon csakugyan ott
volt a halotti szobában a bibliával ke-
zében. A legrövidebb zsoltárt kereste
először az olvasásra; így tett a má-
sodik és harmadik napon is. Később
már kénytelen volt hosszabb részeket
is olvasni és lassanként akaratlanul is
mindig több és több időt töltött az ol-
vasással.

Még mielőtt az év lejárt, nemesak
olvasni látjuk őt, hanem már térden
állva imádkozni is. Most már gyönyö-
rűséget talált az ige olvasásában és az
új év egy kegyelemévé lett reá nézve.

Sage Russel, New-York városának
egyik leggazdagabb embere, halt meg
nemrégén életének 90. évében. Nagy
vagyonának összehalmozására minden
lelki és testi erejét feláldozta. Ezen
munkája most már véget ért. A vilá-
gal leszámolt — és most nincs semmije.
Mindegyikünk leszámolása így végződik:
mert semmit nem hoztunk a világra,
és minden kétség nélkül nem is fogunk
semmit elvinni. 1 Tim. 6, 7.

Sage Russel a vagyon szerzést a leg-
nagyobb gyönyörűségnek tekintette a
nélkül, hogy óriási vagyonából valamit
is embertársai javára áldozott volna.
De vajjon van-e valóban *talajdonjog* e
világon? Amit ezen a földön szerzünk,
az bizonyos tekintetben csak kölcsönzött
jóság, mivelhogy senki sem képes arra,
hogy valamit is teremtsen? A teremtő
pedig azt mondja: Enyém az ezüst és
az arany. Amit magunknak tartunk,
azt elveszítjük, amit pedig elajándé-
kozunk, azt megtakarítjuk a mennyei
tárházba. Aki a szegényeken könyörül,
az kölcsönöz az Úrnak. Ebben az ér-
telemben pedig igen keveset takarított
még *Sage Russel* magának, ellenben
nagyon is sokat kölcsönözött e világtól,
és íme, hirtelen vissza kellett fizetnie
mindent. Port kívánt, arany por után
kapaszkodott, és porrá lett minden, még
ő maga is. De ami a legszomorúabb a
dologban, hogy a világ az ő élete által
nem lett gazdagabb, mert ő csak ön-
maganak élt.

Egy ember, aki rövid ittléte alatt e
világon semmit nem tesz, ami mások
boldogítására szolgál — az hiába élt.
Ez a *Sage Russel* élettörténete.

Tinus

— Az igazán nagy és az a v. di
nemes, aki helyét megállja, köteles-
ségeit teljesíti, rendeltetését betölti.

*

— Rend a lelke mindennek.

*

— A pontosság a jellem főlkat-
részét képezi és jó ajánlólevél az életben.

Az „Igazság Tanuja“ és tanúság az igazságról.

IV.

A legutóbbi cikkünkben megmutattuk, hogy maguk a protestánsok, miként a katolikusok is, elismerik azt a tényt, hogy sem Krisztus, sem az apostolok nem rendelték el a vasárnap megszentelését, és helybe hagyják azt, hogy az az egyház műve, ami más szóval annyit jelent, hogy emberi rendelés. Most pedig engedjük az Igazság Tanuját tovább szólani, amely azt a hálátlan feladatot tűzte ki magának, hogy azokat a nyugtalan lelkeket, kik a szombatnap helyett a vasárnapot ünneplik — megnyugtassa.

A világtörténelem megmutatja, hogy a népek vándoroltak és a sok vándorlásban egy meghatározott nap teljesen elveszett. Ez elföthetetlen igazság. Képzeljünk magunknak száz személyt, akik egy helyről nyugat-fele indulnak és körülutazzak a földet, míg más százan kelet-fele teszik meg ezt az utat. Mindegyik csoport lelkiismeretesen megtartja a hetedik napot, nyugszik és istenítiszteletet tart. De hogyha visszajönnek kiindulásuk helyére, már nem ugyanaz a szombat az ő szombatjuk. Kié most az igaz? Vajjon a mi Istenünk a zavarodásnak Istene? Itt látjuk, hogy a szombatról való törvénynek képesnek kell lenni, hogy hozzásimuljon az időhöz és a helyhez.

Hogy *egy nap* elvesztéséről szó sem lehet, azt már megmutattuk az első és második cikkünkben (Az Arató, 1906. 6. és 7. sz.-ban). Továbbá azt is említettük már előbb, hogy nem fordult elő sehol az egész széles világon, hogy nehézségekbe ütközött volna megállapítani: melyik nap a vasárnap. Ez éppúgy áll a szombatra nézve is. A határozott hetedik nap épp olyan könnyen simul időhöz és helyhez mint a vasárnap. De halljuk tovább az Igazság Tanuját:

Mit akart Krisztus ezekkel a szavakkal mondani: „A szombat az emberet lett, nem az ember a szombatot?” Márk 2. 27. A határozott szombata napja a hetnek egyik napjában van, de nem tudjuk melyik az. Nem is tesz az semmit. Mert mind amellet van nekünk egy napunk, amelyen nyugszunk és istenítiszteletet tartunk. Ez pedig történelmi isten parancsolata iránti engedelmségben.

Krisztus ezzel nem mondta azt, hogy mindenki *akkor* ünnepelje a szombatot, *amikor* neki tetszik; hanem azt

hangsúlyozta, hogy az a teremtetéstől kezdve megszenteltetett és az általa és az apostolok által is megtartott ezen hetedik nap ne *terhére*, hanem *gyönyörűségére* legyen az embereknek. Csak akkor engedelmeskedünk Isten parancsának, hogyha azon a napon nyugszunk, amelyet ő rendelt és nem azon, amelyet az emberek rendeltek. Akik pedig saját tetszésük szerint más napot választanak, azok megdorgáltatnak Ezékiel proféta szavai által: „Avagy nem hiábavaló látást láttatok-e és hazug jóvendölést szöloztatok-e? és mégis azt mondjátok, szóla az Úr; holott én nem szöloztam.” (Ezék. 13. 17.) És továbbá: „Az ő papjai az én törvényemet ellopták . . . és az én szombatomtól elrejtették az ő szemeiket és megutáltattam ököztök.” (Ezék. 22. 26.) Végre azt mondja még az Igazság Tanuja:

Ne raboljátok el tőlünk a mi szombatainkat = vasárnapunkat. Szükségünk van rá testünk s lelkünk javára. Nélküle nem sokára elpusztulnánk. Nekünk nincs jogunk egy parancsolatot is felretenni. A tíz parancsolatok az emberiségnek örök időkre lettek rendelvek. Ezek a parancsolatok isteni törvényt képeznek, amely olyan szükséges mint a tudónek a tiszta levegő. Aki az ellen vétkezik, testi és lelki romlásba esik. Valaki egyszer azt mondta: Nevezeteket nekem egy népet, amely felhagyott a szombattal, s én behízonytom, hogy az a nép lassankint kihalt!

Istennek legyen hála és dicséret, hogy elhatározta testünknek és lelkünknek: „Megemlékezzél a szombatonapról, hogy azt megszenteljed.”

Ezekre csak Ámen-t mondhatunk. Adja az Úr, hogy sokan az Igazság Tanujának olvasói közül ezen teljes világosságra jöjjenek!

Végül ezen cikkünk befejezésül közlünk egy határozatot, melyet két baptista gyülekezet együttesen hozott, amely prédikátoraiával együtt áttért a vasárnapról a szombatra:

Határozat.

Tekintve arra, hogy az Isten tíz parancsolata, az erkölcsi törvény a Megváltónk szavai szerint Mátc 5. 17. 18 örökkévaló, továbbá hogy a szentírás a hívő lelét egyedüli zsinormértéket képezi és maga Krisztus és az ő tanítványai a hetnek hetedik napját sohasem romtották meg, és hogy a hét első napja, a vasárnap, csak emberi rendelet, melyet sem Krisztus, sem az apostolok, semmi tekintetben nem emeltek ki a többi

dolgozó napok közül, elhatározzuk magunkat az Isten törvénye szerint való hetedik nap megtartására. Mert ebből áll az igazi keresztényi szeretet (2 Ján. 6). Ezen tényekre hivatkozva, mi, akik eddig baptisták voltunk, elfogadjuk az Úrnak egész törvényét és a mai naptól kezdve elfogadjuk azon napot, amelyet az Úr minden más nap fölött helyezett; és a mai naptól fogva tagjai leszünk a hetednap-adventisták gyülekezetének.

Haiti, 1907. augusztus 15-én.

Sch. H. F.

Hógolyók.

Frommel udvari lelkész egyszer a következőket beszélte el: Tölen a gyermekek hógolyókat csinálnak. Minél hosszabb ideig a kezükben tartják ezeket, annál jobban olvadnak, és végre egészen vízzé válnak. Így van az a mi adakozásainkkal is. Ma azt mondod: 'Én a missiónak 100 koronát akarok adni.' De ha meggondolod, holnap már csak 50 korona lesz. A hógolyó elkezd olvadni. Három nap múlva csak 10 koronát adsz és nyolc nap múlva semmit sem. A hógolyókat, mindjárt el kell dobni. Erről Stuttgartban beszéltem egyszer, egy ünnepély alkalmával. A prédikáció után eljött hozzám egy úr, kezembe nyomott egy papírost és azt mondta: 'Ez az én hógolyóm.' Midőn kinyitottam, láttam, hogy 100 korona volt benne. Ez igen jól tudta, ha nem adja azonnal a pénzt, másnap eljön az ördög, alkudozni kezd és azt mondja: 'Talán csak nem leszel olyan ostoba, hogy annyit adj; kevesebb is elég

Bizonyságtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-ról.

Folytatás.

Egy jogosulatlan megkülönböztetés.

Így sok esetben világosságot adott az Úr a gyülekezet tagjainak jellemi fogyatkozásaira nézve és a bekövetkezendő büntetésről is, hogyha azon hibákat el nem hagyják. Bizonyos kö-

rülmények között olyan állapotok fejlődhetnek ki, amelyek károsak úgy az egyes személyekre, mint általában az Úr munkájára. Ilyenkor álom által vagy éjjeli látásban az Úr elémbé tárja az ügyet. Így szól egy hang: 'Kelj fel és írd, mert ezek és amazok veszedelemben vannak. Szólt fogadva a szentlélek intésének, leírom a kijelentett tényeket, s midőn utazásaimban különböző helyeken a nép előtt állok, a szentlélek eszembe juttatja, amit azelőtt láttam és leírtam.

Már negyvenöt évén keresztül jelentí ki az Úr nekem az ő munkájának szükségét, és a különböző álláspontokat az élet minden terén. Azt is megmutatta nekem, hogy micsoda fogyatkozások vannak még sokak keresztényi jellemében. Száz meg száz eset lett megmutatva nekem, olyan, amely jóváhagyatik és olyan is, amely elítéltetik. Kijelentette az Úr nekem, hogy aki milyen úton halad, olyan célhoz is fog jutni. Ezeket azért véste oly mélyen a lelkembe, hogy a gyülekezeteket fenyegető veszedelmeket láthassam, és hogy képességyem legyen az ő népet figyelmeztetni, úgy hogy egyik parancsolat után a másikra és egyik tanítás után a másikra vézessem, hogy a Sátán törébe ne essenek.

Azon munka, melyet Isten rám bízott, abból áll, hogy a véneket, ifjakat, tanulókat és tanulatlanokat Isten igéjének tanulmányozására intsem. Figyelmeztetnem kell mindenkit arra, hogy Isten beszédének tanulása bővíti az értelmet, megerősíti a szellemi tehetőségeket és képessé tesz annak belátására, hogy a biblia tudománya túlszárnnyal minden emberi bölcseséget. A te beszédüdnök ajtójak megvilágosít, és értelmet ad a kicsinyeknek. Vajjon mindezen kijelentések és tapasztalatok után szabad-e nekem tudatlanságról, bizonytalanságról és lelki vakúságról tennem vallomást, úgy mint mindezek megnyerése előtt? Vajjon mondhatják-e az én testvéreim, hogy White testvérné oly tudatlan tanítvány, hogy még most sem tud többet mint akkor, midőn a Megváltó iskolájába belépett, hogy ezen külön munkára kiképezést nyerjen?

Vajjon nincs-e több tapasztalatom az Úr népét fenyegető veszedelmekre nézve azoknál, akik sohasem foglalkoznak az ilyen ügyekkel? Nem szolgálna teremtom tiszteletére, hogyha azt vallanám, hogy az én munkámban és tapasztalataimban kifejtett erő hiábavaló és emberi, és hogy az nem erősítette volna meg ítélő képességemet és mindazon tehetségeimet, amelyekkel az ő munkáját előmozdíthatom.

Midőn férfiakat és asszonyokat látok téves utakon járni, amelyeken már mások a veszedelembe jutottak, ne figyelmeztessem-e azokat? Midőn bátorosan lelkeket találok, kik a tehetetlenség és gyengeség érzetével küzdenek, de lelkiismeretesen igyekeznek azt teljesíteni, ami Isten dicséretére szolgál, ilyeneket ne bátorítsam fel? Azért hallgassak-e, mert nem mutattatik nekem minden eset külön látásban?

»Az órálló pedig, ha látja a fegyvert jöni és a trombitát nem fújja, és a nép magára gondot nem visel, és eljő a fegyver és elveszt közülök valamely lelket; az az ember az ő magánokosságáért ragadtatott el, de az ő véréért annak az órállónak kezéből kívánom meg. Te azért embernek fíja! Órállóul adtalak én téged az Izriél házában, hogy mikor hallod az én számból az én beszédemet, megijtsed őket értőlem. Ha mondándom a hitetlennek, te hitetlen halállal halsz meg, és nem szólándasz, hogy magát a hitetlen megörizzze az ő útától; az a hitetlen az ő okosságáért hal meg, de az ő véréért a te kezéből kívánom meg. Ha pedig te meginted a hitetlent az ő útáról, hogy abból kitérjen, és ki nem tér az ő útáról, az az ő okosságáért meghal és te lelkedet megmentetted.«

Nem régen álomban egy gyülekezetben találtam magamat, ahol egynehányan azon fáradoztak, hogy egy általam adott komoly bizonysgágtétel benyomásait örökljék. Azt mondták: »A White testvérné által adatott bizonysgágtételeket fogadjuk, de, hogyha valamit mond, az közvetlen látásokban nem lát, azor épp úgy vesszük mint akármilyen egyén beszédjét.« Ezeket az Úr nek indítása által megdorgáltam

és ismételtém azt, amit már fentebb idéztem az órállóról. Ez, mondtam, a ti esetetekre is találó.

Hogyha azok, kikhez ezen komoly figyelmeztetések intézve vannak, azt mondják: »Hisz White testvérné csak a saját véleményét mondja el s mi is saját nézetünk szerint járhatunk el — és ha emellett megmaradnak, akkor ezzel mintegy megmutatják, hogy Isten tanácsait megvetik. Az ilyen eljárás Isten munkájának kárára és az illető egyén veszedelmére szolgál. Azok, kik saját álláspontjukat védik, néha használják a bizonysgágtételek olyan részeit, amelyek nekik tetszenek; de az olyan bizonysgágtételeket, amelyek eljárásuk ellen szólnak, »White testvérné személyes véleményének« mondják és megfosztják minden isteni származástól.

Hogyha ti, kedves atyámfiai, kik már sok éven át ismeritek az én munkámat, csakugyan nem becsülitek azt többre, mint az olyanokét, kik ezen munkában nem neveltettek fel, akkor ne is kérjetek többé, hogy veletek munkálódjam. Hogyha ilyen álláspontot foglaltok el, akkor kikerülhetetlenül ellent fogtok állani az én munkámnak. Ha éppen olyan biztosnak érezitek magatokat és saját sógallataitokat akarjátok követni s nem azt a világosságot, amelyet az Úr adott, akkor viseljétek a következményeket is. El lesztek ítélve, mert az égből származó világosságnak nem engedelmességtettek.

Folytatás következik.

A missió köréből.

A hatodik évi közgyűlésünk magyar hazánkban.

Mint az elmúlt években úgy a folyó évben is évi közgyűlésünket december hónapban, és pedig ez alkalommal Budapesten f. évi december 6-tól 9-ig fogjuk megtartani, amelyre testvéreinket és az igazság minden barátját a legszívveljesebben meghívjuk.

Körszakunkat a legkülönbözőbb célokért való összejövetelök törekvése jellemzi, és így szükséges a Jelen. 14,

6-14-ben leírt nagy adventi üzenet képviselőinek is, valamint az igazság minden pártolójának időről időre összejönni, hogy a szentírást közösen tanulmányozzák és azon mód fölött tanácskozzanak, hogyan lehetne a bibliai igazságokat legrészebben és legsikeresebben terjeszteni. Ez nem csupán az utolsó üzenet hirdetésének fontossága miatt, de főképpen a mai úgynevezett keresztény korszakban uralkodó hitelenség miatti is szükséges, amelynek az a szándéka és törekvése, hogy az isteni igazság alapjának, a szentírásnak érintetlen jellemeit aláhússa, és így az egyedül a Bibliára alapított kereszténységet megbuktassa. Ez a tudat indítsa bennünket arra, hogy az igazság alapelveit megérteni törekedjünk és azokat hirdessük az egész világon, amint azt tőlünk az utolsó kegyelem-üzenet felhívása meg is követeli.

Így ezidén is gyönyörű alkalmunk lesz, magunkat közösen az örök igedraga kincsével megerősíteni, hogy az Urunk és Üdvözítőnk közeledő második eljöveteleiben való hívünk megszilárduljon. Aki csak teheti, jöjjön el.

H. J. F.

Két ismeretlen néptörzs.

Érdekes megfigyelést tett a jelenleg Afrikában utazó Delhaize francia tudós a Tanganyika-tó környékén, melynek partjain két taha néptörzs, a *cubenda* és a *vahorohoro* néptörzsek laknak. A vahembák emberévők, a vahorohorók nem. Delhaize megállapította, hogy közvetlenül a parton lakó néptörzsek nem emberévők, ellenben az ország belsejében, a tenger és a Felső-Kongó között elterülő földterületen lakó néptörzseknek határozottan hajlamuk van a kannibalizmusra.

A születésről, házasságról, elválásról és egyéb faji szokásokról tett megfigyelései különösen érdekesek. A vahemba-törzsnél az újszülött gyermeket az anya valamelyik szellemnek ajánlja és ennek a nevét is veszi fel. Amikor az apa legelőször meglátja gyermekét, összehasonlítja annak vonásait a magáévól és ha ezen összehasonlítással meg

van elégedve, akkor visszaadja a gyermeket az anyjának s köszönetet mond neki érte. Ha azonban az összehasonlítás nem végződik a kívánt eredménnyel, akkor az apa durva szemrehányással sokkal illeti az anyát és aztán nagy haraggal elhagyja a kunyhót. Ennek azután rendszerint az a következménye, hogy a szegény gyermeket megölik. A vahembák babonás felfogása sok esetben kegyetlen eselokedetekre vezet a szülőket. Így például, ha a gyermeknek első foga a felső ínyén jelentkezik, akkor a kisdedet azonnal vagy a vízbe dobják, vagy pedig kiteszik a rengetegbe a vadállatok martalékává, mert azt tartják, hogy az ily módon nőtt fog szerencsétlenséget hoz az egész családra. Ezt a hajmeresztő ítéletet pedig az anyamaga szokta végrehajtani. E babona következtében persze a gyermekhalandóság rendkívül nagy, úgy hogy a törzs nagyon leolvadt már. Nagyon érdekesek a temetési szertartások is. A törzfőnököket úgy temetik el, mint a régi világban a hun fejedelmeket, amennyiben időközönként levezetett folyók medrében ássák meg nekik a sírt. A főnökkel együtt feleségeik s rabszolgáik közül kettőt-kettőt élve temetnek el. Amikor a vizet ismét leeresztik, a rabszolgáknak el kell vonulni a sírral szemben lévő partrészen, s közben egy nehéz kalapáccsal mindegyiknek nyakcsigolyájára erős ütést mérnek. Mihelyt egy közülök az ütés következtében szörnyethal, vége van a szertartásnak. Azok a rabszolgák, akik az ütést kitarították, szabaddá lesznek, azok pedig, akik a szörnyethalt után következnek, továbbra is szolgaságban maradnak. Körülbelül ugyanezen szokásoknak hódolnak a valamivel szelídebb természetű vahorohorók is. Ónáluk is épp oly módon bánnak el az újszülött gyermekkel, ha véletlenül a felső ínyén nő ki a foga s ha az anyja meg akarja menteni, akkor kiűzik a faluból, kitagadják a törzsből. A vahorohoro főnököket éjszakeről délfele ázott sírban, fejjel éjszagnak fordítva temetik el. Lábaik keresztbe vannak fektetve és esónakjának bordáit, mint egy koporsót horítják holtteste fölé. Mindkét néptörzs különben a legalaeso-

nyabb szellemi nívón áll és tekintettel a babonáságukból származó nagy gyermekhalandóságra, nemsokára el is fognak pusztulni.

Az ilyenek elolvasására kinek szíve ne indulna könyörületességre? Ezek is emberek — testvéreink — kik tudatlanságukban elvesznek, mert a Megváltót nem ismerik. Adósok vagyunk — mint Pál apostol mondá — adósok vagyunk nekik ezen igazsággal, amely nekünk örömet és gyógyulást hozott. Mivel nem a tartozás, siessünk azt leróni, hogy adósok ne maradjunk. Örvedetes, hogy a német és angol testvéreink már több helyeken Dél-Afrikában missziói állomásokat létesítettek és most az utóbbi időkben készülleteket tesznek arra, hogy ezen ismeretlen néptörzsekhez is eljussanak. Az elsónapi adakozások ezen munkának támogatására szolgálnak. Jel. 14, 6-14.

H. J. F.

A családi körben.

A keresztyén ékessége.

A. Nagyon szép dolog, hogy veled, B. testvérné, találkozom, mert egy dologban tanácsot akartam kérni tőled.

B. Akkor hát mindjárt haza mehetünk.

A. Igen szívesen haza kísérlek, mert egy oly bibliai kérdéstről van szó, melyet nem tudok megérteni. Különben van még sok, amit még tanulnom kell. Már oly sokszor segítettél, talán most is megteheted.

B. Nos, mi nyugtalanít téged?

A. Mult szombaton a gyülekezet-vezetőnk, L. testvérünk, azt kérdezte tőlem, hogy van-e egy cserfa a mi kertünkben, és hogy olvassam 1 Móz. 35, 1. 2. 4. versét. De egyáltalában nem értem, hogy mit akart L. testvér ezzel mondani.

B. Olvassuk tehát, hogy mi van ott megírva: Mondá pedig Isten Jákobnak: Kelj fel, eredj fel Bételbe és telepedjél le ott; és csinálj ott oltárt amaz erős Istennek, ki megjelenék neked, mikor Ézsau előtt a te bátyád előtt futnál. Akkor mondta Jákob az ő háznépének

és mindazoknak, kik vele valának: Hányjátok el az idegen isteneket, kik köztetek vagynak, és tisztítsátok meg magatokat, és változtassátok el öltözeteket. Adák annakokáért Jákobnak mind az idegen isteneket, kik nálok valának; és az ő fölökön való függőket is, és elrejté azokat Jákob a cserfa alatt, mely vala Sékhemnél.

A. Mit jelent ez most nekünk ma-napság és miért ajánlotta L. testvér, hogy ezt olvassam.

B. Mi útba találjuk magunkat most a mennyei Kánaán felé, és mint Jákobnak egykor és az ő családjának illet a ruhájukat megváltoztatni és az ő fölbevalójukat letenni, úgy ma nekünk is ezen előjogunk van, ezt megtenni, ha megtérünk és a mennyei Kánaán felé haladunk. Lehet, hogy L. testvér a te fölbevalód fölött gondolkozott, midőn azt kérdezte, hogy van-e nektek cserfa a kertetekben, midőn ezen bibliai versekre hivatkozott.

A. Az ön fölbevalómra gondolt volna? Hiszen azok olyan kicsinyek, hogy azokat nem is látja senki.

B. Én is így gondoltam egykor, de midőn ezeket letenni akartam, akkor vettem csak észre, hogy ezek nekem nagy bálványaim voltak. A biblia nyilván szól az arannyal való ékesítésről 1 Péter 3, 3. 4. versben következőképpen: Mely asszonyoknak ékességek ne legyen külső, mely vagyon hajoknak feltekerésében, arannak viselésében, vagy szép palástoknak öltözetiben. Hanem a szívben elrejtett ember a szelíd és csendes léleknek rothadatlanóságában, mely az Isten előtt becsületos.

A. Vajjon mint keresztyének illetlenül ruházkodjunk?

B. Nem, egyáltalában nem, de mint keresztyénnek egyszerűnek kell lenni mindenben. Rendesen ruházkodni a fölösleges ékességet kikerülni. 1 Tim. 2, 9. 10. versben ezt olvassuk: Hasonlatosképpen, hogy az asszonyok tisztességes öltözettel, szemérmetességgel és mértékletességgel ékesítsék magokat; nem hajoknak fodorgatásával vagy arannyal, vagy drága kövekkel, vagy drága öltözetekkel; hanem (amint illik az olyan asszonyokhoz, kik isteni szol-

gálathoz kötelezték magokat) jó eselekedetekkel.»

A. Igen, az igaz, a világban is találunk finom ízlésű embereket, kik sem tollakat, sem virágkerteket nem hordanak a kalapjukon és hiányzik náluk minden arany ékszer. Mennyivel inkább nem kellene egy keresztyénnek rendesen és egyszerűen öltözködni. Akkor eltávolítom az én fülbevalómat és itt van még egy köves gyűrű, ezt is elteszem.

B. Így jól van. Mikor megtértem, én is egy ehhez hasonló tapasztalaton mentem keresztül. Az én ékszereimet az aranyműveshez vittem és a pénzt, melyet érte kaptam, a missiónak ajánlódékoztam: amit a mai napig sem sajnálok. A világban azt hiszik, hogy a testet fel kell ékesíteni, de a keresztyén tudja, hogy az Úr a szívet nézi, és így az ékessége máshol áll. Arra nézve még egy néhány szót szeretnék olvasni a bizonyosságtételekből. Van egy ékesség, mely soha sem múlhat el. Amely mindegyünknek boldogságát ez életben biztosítja és amely kifogyhatatlan fényvel fog fényleni az örökkévalóságban is. Ez a szelíd és esendős lélek ékessége. Az Úr parancsolta, hogy lelkünket azzal felruházzuk. Ahelyett, hogy a külső testnek ékességét keressük, inkább járjunk a bölcseséget megnyerni, amelynek nagyobb értéke van, mint a legfisztaabb aranynak, és amely nemesebb mint a legdrágább gyöngy.»

olyan ifju voltam mint ezek itt, olyan fiatal és vidám, olyan nagyreményű. Szüleim egész reményüket belém helyezték és egy szomszédleány is. De én másokra hallgattam, akik elcsábították engemet koresmákba pálinkázni. Nem volt ott koresmáros, aki azt mondta volna: Nem, ön nem kap semmit, hanem szolgálatkészen töltöttem nekem. A koresmárosok még jobban csábították engemet az ivásra. Most iszákos vagyok, és önnek igaza van, én már deliriumban is voltam. Szegény anyámnak megtört a szíve bánatában és belehalt, midőn egyszer részeg állapotban egy súlyos hibát követtem el. Feleségem nem bírta ki mellettem az életet és atyjához menekült. És én haszontalan, beteges, szerencsétlen ember lettem, akin már nem lehet többé segíteni. Látja, nekem nyugtalan adhat egy kis pálinkát, hogy nyomorúságomat elfelejtsem. Énrajtam már nincs semmi elrontani való. De ha még van szíve: ne adjon ezen ifjaknak a mérget! Mert különben ezek is azzá lesznek, ami én vagyok. Én el vagyok veszve már, de ezek még megmenthetők. Az Istenre kérem, ne adjon nekik egy csepp pálinkát sem!»

A koresmáros nyugtalan lett erre a beszödre és a két fiatal ember is meglepetten nézett egymásra és elmentek anélkül, hogy a pohárhoz nyúltak volna. Az iszákos követte őket. A koresmáros pedig egyedül maradt lelkiismeretével.

Egészség és mértékletesség.

Az iszákosnak igaza volt.

Egy közismert iszákos belépett egy koresmába és pálinkát kért. A koresmáros még kezdő s emellett jól nevelt ember volt, azért így felelt: Nem, ön nem kap pálinkát, önnek már deliriuma volt, önnek javulnia kellene!»

Eközben két csinos, körülbelül 18 éves ifju lépett be és szintén pálinkát kért, mit a koresmáros azonnal adott is nekik. Az elutasított iszákos ott állott és nézte azt. Azután a koresmároshoz fordult és így szólt:

Tizenkét esztendővel ezelőtt én is

„AZ ARATÓ“

havi folyóirat.

Nyomtatja és kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.

Felelős szerkesztő: Huenergardt János F.

Előfizetési ára:

Egy egész évre	K 1.80
Egy fél évre	„ —.90
Egyes példányok	„ —.15
Külföldre, egy egész évre	„ 2.50

Előfizetések

Huenergardt János F., Rákosszentmihály,
Rákóczy-utca 17. sz.

cimre küldendők.